

RICK RIORDAN

BOHOVIA
OLYMPU
HÁDESOV CHRÁM

FRAGMENT

PERCY JACKSON

VOĽNÉ POKRAČOVANIE
ÚSPEŠNEJ SÉRIE PERCY JACKSON

YOUNG
ADULTS

Bohovia Olympu – Hádesov chrám

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan
Bohovia Olympu – Hádesov chrám – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BOHOVIA
OLYMPU
HÁDESOV CHRÁM

4

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Mojim úžasným čitateľom:
za ten posledný nervák sa ospravedlňujem.
No, vlastne ani nie. CHACHACHA.
Ale teraz vážne – mám vás rád, ľudia.*

HAZEL

Pri treťom útoku Hazel takmer prehltla balvan.

Práve upierala zrak do hmly, premýšľala, čo je také ťažké na tom preletieť jedno hlúpe pohorie, keď sa rozozvučali poplašné zvony.

„Musíme sa otočiť doľava!“ skríkol Nico pri prednom sťažni lietajúcej lode.

Leo vzadu prudko strhol kormidlo. *Argo II* sa stočila doľava, vzdušné veslá sa zarezali do oblakov ako rady nožov.

Hazel urobila chybu, že nazrela cez zábradlie. Rútilo sa na nich čosi temné a guľaté. Pomyslela si: *Prečo sa na nás rúti mesiac?* Zhíkla a hodila sa na palubu. Nad hlavou jej preletel obrovský kameň tak tesne, až jej zmietol vlasy z čela.

BUM!

Predný sťažň sa zrútil a plachty, rahná aj Nico popadali na palubu. Balvan, veľký asi ako menší nákladiak, odfrčal naspäť do tmy, akoby tam mal ešte niečo na práci.

„Nico!“ Hazel sa ponáhľala za bratom, kým Leo vyrovnával loď.

„Nič mi nie je,“ zašomral Nico a vyhrabával sa spod záhybov plátna.

Pomohla mu vstať a spoločne sa vliekli k prove. Tentoraz Hazel vykukla dolu opatrnejšie. Oblaky sa práve rozostúpili a odhalili vrchol hory pod nimi: hrot čiernej skaly vybiehajúci z machovozelených svahov. Na vrchu stál horský boh – *numina montanum*, ako ho nazval Jason. Alebo po grécky *ourae*. No nech sa tým tvorom hovorilo akokoľvek, boli jednoducho odporní.

Takisto ako ostatní, s ktorými sa stretli, mal aj tento jednoduchú bielu tuniku a pod ňou tmavú drsnú kožu ako čadič. Meral približne šesť metrov a bol samý sval, s dlhými bielymi fúzmi, rozstrapatenými vlasmi, v očiach mu svietil šialený výraz ako bláznivému pustovníkovi. Zručal čosi, čomu Hazel nerozumela, no lichôtko to zrejme nebola. Holými rukami vydľabal z hory ďalší kus skaly a začal z nej formovať guľu.

Výjav sa stratil v hmle, ale keď horský boh opäť zaburácal, odpovedal mu z diaľky iný a ich hlasy sa ozývali v údoliach.

„Hlúpi skalní bohovia!“ zvolal Leo od kormidla. „Už tretí raz musím meniť sťažeň! Hádám si len nemyslia, že rastú na stromoch, alebo čo?!“

Nico sa zamračil. „Sťažne *sú* zo stromov.“

„To je jedno!“ Leo schytil jeden z ovládačov zostavených z konzoly Nintendo Wii a šklbol páčkou. Na palube sa otvorili padacie dvere a vyšlo z nich delo z božského bronz. Hazel si ledva stihla zakryť uši a už vypálilo do vzduchu tucet kovových gúľ, za ktorými sa ťahala zelená ohnivá stopa. Vyšľahli z nich výrastky ako listy vrtuľníka a odvírili do hmly.

O chvíľu neskôr zadunela v horách séria výbuchov a za ňou sa ozval zúrivy rev horských bohov.

„Chachá!“ zaburácal Leo.

Po predchádzajúcich dvoch stretnutiach Hazel, žiaľ, tušila, že Leova najnovšia zbraň skalného boha len rozbesnila.

Po ich pravom boku presvišťal vzduchom ďalší balvan.

Nico zvýskol: „Odvez nás odtiaľto!“

Leo zašomral niečo nelichotivé na adresu boha, ale otočil kormidlom. Motory zahučali. Zázračné laná a plachty sa priťahli a loď sa obrátila doľava. *Argo II* nabrala rýchlosť a začala ustupovať na severozápad, rovnako ako počas celých dvoch uplynulých dní.

Hazel sa neuvoľnila, kým sa nedostali z hôr. Hmla sa rozplynula. Ranné slnečné lúče pod nimi ožarovali taliansku krajinu – zvlnené zelené kopce a zlatisté polia podobné tým v severnej Kalifornii. Hazel sa takmer zdalo, že sa plavia domov do Tábora Jupiter.

To pomyslenie ju ťažilo. Tábor Jupiter sa stal jej domovom iba na deväť mesiacov, od tých čias, čo ju Nico priviedol naspäť z podsvetia. No chýbal jej viac ako rodný New Orleans a *rozhodne* viac ako Aljaška, kde v roku 1942 zomrela.

Bolo jej smutno za lôžkom v kasárňach Piatej kohorty. Chýbalo jej stolovanie v jedálni, kde veterní duchovia posielali tanieri vzduchom a legionári vtipkovali o vojenských cvičeniach. Rada by sa poprechádzala v uliciach Nového Ríma, držala sa za ruky s Frankom Čangom. Chcela by aspoň raz zažiť, aké to je byť normálnym dievčaťom a mať ozajstného dobrého a milého chalana.

A zo všetkého najviac túžila po bezpečí. Už ju unavoval večný stres a strach.

Stála v zadnej časti paluby, Nico si vyťahoval z rúk triesky zo sťažňa a Leo stláčal tlačidlá na lodnej konzole.

„No to bolo teda husté,“ zafučal Leo. „Nemám zobudiť ostatných?“

Hazel by najradšej prisvedčila, ale zvyšok posádky mal za sebou nočnú službu a zaslúžil si odpočinok. Obrana lode všetkých vyčerpávala. Akoby nejaká rímska obluda každých pár hodín usúdila, že *Argo II* vyzerá ako chutné sústo.

Pred niekoľkými týždňami by Hazel neverila, že sa dá prespať útok horského boha, ale teraz chápala, že kamaráti v podpalubí môžu pokojne pochrapkávať. Kedykoľvek sa jej naskytla príležitosť zaľahnúť, spala ako zabitá.

„Potrebujú odpočívať,“ pokrútila hlavou. „Musíme sami vymyslieť nejakú cestu.“

„Hm,“ Leo sa mračil na monitor. V roztrhanej pracovnej košeli a zamastených rifliach vyzeral, akoby sa práve pobil s lokomotívou a prehral.

Odvtedy, čo sa ich kamaráti Percy a Annabeth zrútili do Tartaru, drel skoro bez prestávky. Bol ešte zlostnejší a tvrdohlavejší ako predtým.

Hazel sa oňho strachovala, ale zároveň sa jej aj trochu uľavilo. Kedykoľvek sa Leo usmial a zavtipkoval, *veľmi* jej pripomínal Sammyho, jeho dedka... Hazelinho prvého chalana vtedy v roku 1942.

Dočerta, prečo musí mať taký zamotaný život?

„Nejakú cestu,“ opakoval po nej Leo. „Ty vieš akú?“

Na monitore sa mu rozžiarila mapa Talianska. Stredom krajiny v tvare čižmy sa ťahalo pohorie Apeniny. Zelená bodka *Arga II* blikala na západnej strane, niekoľko sto kilometrov severne od Ríma. Mala to byť jednoduchá plavba. Potrebovali sa dostať do gréckeho Epira a nájsť starý palác zvaný Hádesev

chrám (alebo Plutónov, ako ho nazývali Rimania – alebo podľa Hazel chrám najhoršieho lajdáckeho ocka na svete).

Aby sa dostali do Epira, stačilo putovať rovno na východ – cez Apeniny a Jadranské more. Ibaže to nešlo. Len čo sa pokúsili prekonať túto chrbticu Talianska, zaútočili na nich horskí bohovia.

Uplynulé dva dni sa plavili na sever, pokúšali sa bezpečne preklázať, ale nedarilo sa. *Numina montana* boli synovia Gaie, Hazelinej najneoblúbenejšej bohyne, a teda aj jej zarytí nepriatelia. *Argo II* sa nemohla vznášať tak vysoko, aby sa vyšla ich útokom, a ani so všetkými svojimi obrannými systémami nedokázala preniknúť ďalej. Rozmlátili by ju na márne kusy.

„Je to naša vina,“ vzdychla si Hazel. „Nícova a moja. Tí horskí duchovia nás cítia.“

Zadávala sa na nevlastného brata. Odvtedy čo ho zachránili pred Gigantmi, sa začal zotavovať, ale stále bol zúfalo chudý. Čierna košeľa a rifle mu viseli na kostnatej postave. Dlhé tmavé vlasy mu lemovali vpadnuté oči. Olivová pleť nadobudla nezdravý zelenobiely odtieň ako miazga stromov.

Rátané ľudskými rokmi mal sotva štrnásť, iba o rok viac ako Hazel, no to nič neznamenalo. Tak ako ona aj Nico di Angelo pochádzal z inej éry. Vyžaroval akúsi *prastarú* energiu – melanchóliu, ktorá vychádzala z vedomia, že nepatrí do moderného sveta.

Hazel ho nepoznala príliš dlho, no rozumela jeho smútku, dokonca ho tiež cítila. Hádesove deti (alebo Plutónove – to je jedno) málokedy žili šťastný život. A podľa toho, čo jej Nico prezradil predchádzajúci večer, ich najväčšia úloha ich ešte len čaká – keď sa dostanú do Hádesovho chrámu. Zaprisahal ju, aby o tom nikomu nepravala.

Nico zovrel rukoväť svojho meča zo styxského železa. „Zemskí duchovia neznášajú deti z podsvetia. To je pravda. Lezieme im pod kožu – doslova. Myslím si však, že *numini* by túto loď aj tak vycítili. Vezieme Aténu Parthenónsku. Tá vec je ako zázračný maják.“

Hazel sa otriasla a pomyslela si na obriu sochu, ktorá zaberala väčšinu nákladného priestoru. Obetovali toho veľa, aby ju zachránili z jaskyne pod Rímom. Lenže netušili, čo si s ňou počítať. Zatiaľ k nim priťahovala iba ďalšie obludy.

Leo prešiel prstom po mape Talianska. „Takže cez hory ísť nemôžeme. Problém je, že sa ťahajú široko-ďaleko na všetky strany.“

„A čo more,“ navrhla Hazel. „Oboplávať Taliansko z juhu.“

„To je dlhá cesta,“ namietol Nico. „Navyše nemáme...“ zlyhal mu hlas. „No, viete čo... Percyho, nášho morského experta.“

To meno zostalo visieť vo vzduchu ako blížiaci sa búrka.

Percy Jackson, syn Poseidóna... poloboh, ktorého Hazel obdivovala asi najviac zo všetkých. Na výprave na Aljašku jej veľa ráz zachránil život. Lenže keď potom v Ríme potreboval Hazelinu pomoc, sklamala ho. Celkom bezmocne sledovala, ako sa s Annabeth rútia do priepasti.

Hazel sa zhlboka nadýchla. Percy a Annabeth sú nažive. Cítila to srdcom. Ešte *vždy* im môže pomôcť, ak sa dostane do Hádesovho chrámu, ak prežije úlohu, pred ktorou ju Nico varoval...

„A čo keby sme pokračovali ďalej na sever?“ spýtala sa. „V tých horách musí byť nejaký priesmyk alebo niečo.“

Leo manipuloval s bronzovou Archimedovou guľou, ktorú inštaloval na riadiacu konzolu – hral sa so svojou najnovšou a najnebezpečnejšou hračkou. Hazel sa na tú vec len

pozrela a už jej vyschlo v ústach. Bála sa, že Leo zvolí na guli nejakú chybnú kombináciu a nešťastnou náhodou ich všetkých odpáli z paluby, vyhodí celú loď do povetria alebo premení *Argo II* na obrovský hriankovač.

Našťastie sa to nestalo. Z gule sa vysunula šošovka a premietla nad konzolu trojrozmerný obraz Apenín.

„Neviem,“ Leo skúmal hologram. „Nevidím na severe nič, čo by sa nám hodilo. No asi to bude lepšie, ako vracať sa na juh. Ríma mám už plné zuby.“

Proti tomu nikto nič nenamietal. S Rímom nemali dobrú skúsenosť.

„V každom prípade,“ ozval sa Nico, „musíme sa ponáhľať. Každý deň, čo sú Annabeth a Percy v Tartare...“

Nemusel to ani dopovedať. Mohli len dúfať, že Percy a Annabeth prežijú a nájdu Bránu smrti zo strany Tartaru. A potom, samozrejme, ak sa *Argo II* dostane k Hádesovmu chrámu, sa im *možno* podarí otvoriť bránu zo smrteľnej strany, zachrániť kamarátov a uzavrieť ten priechod, zabrániť Gainým silám donekonečna ožívať vo svete smrteľníkov.

Jasné... na tom pláne sa *nič* nemôže poukázať.

Nico zazrel na taliansku krajinu pod nimi. „Možno by to *chcelo* zobudiť ostatných. To rozhodnutie sa týka nás všetkých.“

„Nie,“ zavrhla to Hazel. „Nejaké riešenie nájdeme.“

Sama nevedela, prečo je o tom taká presvedčená, ale odkedy opustili Rím, posádka akosi strácala súdržnosť. Práve sa začínali učiť pracovať ako tím, no a odrazu *šup*... ich dvaja najdôležitejší členovia spadli do Tartaru. Percyho vnímali ako oporu, dodával im sebadôveru, keď sa plavili cez Atlantik a do Stredozemného mora. A Annabeth – tá bola vlastne vedúca

výpravy. Celkom sama zachránila Aténu Parthenónsku. Bola z nich siedmich najmúdrejšia, na všetko poznala odpoveď.

Keby Hazel budila posádku pri každom probléme, zase by sa iba škriepili a čoraz väčšími strácali nádej.

Musí sa usilovať, aby na ňu Percy s Annabeth boli pyšní. Musí prevziať iniciatívu. Nechcelo sa jej veriť, že má v tejto výprave úlohu, pred ktorou ju Nico varoval – odstrániť prekážku, ktorá na nich čaká v Hádesovom chráme. Zahнала tú myšlienku.

„Musíme niečo vymyslieť,“ naliehala. „Nájst' inú cestu cez hory alebo spôsob, ako sa skryť pred horskými bohmi.“

Nico si povzdychol. „Keby som bol sám, tak putujem cez tieň. No s celou loďou by to nešlo. A úprimne, ani neviem, či mám ešte silu prepravovať vôbec sám *seba*.“

„Možno by som mohol vytvoriť nejakú kamufláž,“ uvažoval Leo, „napríklad búrkovú clonu, ktorá by nás ukryla v oblakoch.“ Nevyznelo to však veľmi optimisticky.

Hazel hľadela dolu na zvlnenú poľnohospodársku krajinu a myslela na to, čo leží pod ňou – ríša jej otca, vládcu podsvetia. Stretla sa s Plutónom iba raz a vtedy jej vôbec nedošlo, kto vlastne je. Rozhodne od neho nikdy nečakala pomoc – keď bola nažive po prvý raz, ako duch v podsvetí, či keď ju Nico priviedol naspäť do sveta živých.

Otcov sluha Thanatos, boh smrti, naznačil, že je to od Plutóna možno láskavosť, že si Hazel nevšíma. Koniec koncov, nemala by byť nažive. Keby ju objavil, možno by ju musel vrátiť do ríše mŕtvych.

A to znamenalo, že na Plutóna sa radšej netreba obracať. A predsa...

Prosím, ocko, pristihla sa, ako žobre. Ja musím nájsť cestu do tej svätyne v Grécku, do Hádesovho chrámu. Ak si tam dole, ukáž mi, čo mám robiť.

Vzadu na obzore ju upútal akýsi pohyb – niečo malé bėžové sa šialenou rýchlosťou hnalo po poliach a nechávalo za sebou kondenzačnú stopu ako lietadlo.

Hazel neverila vlastným očiam. Netrúfala si dúfať, ale musel to byť... „Arion.“

„Čo?“ nechápal Nico.

Leo šťastne zvyškol, zatiaľ čo sa kúdol prachu blížil. „To je jej kôň, človeče! O celú tú zábavu si prišiel. Naposledy sme ho videli v Kansase!“

Hazel sa prvý raz po niekoľkých dňoch rozosmiala. Bolo to veľmi fajn, vidieť opäť svojho starého kamaráta.

Asi míľu na sever tá malá bėžová bodka obletela kopec a pristála na vrchole. Ťažko sa dala rozoznať, ale keď sa kôň vzopäl na zadné a zaerdžal, ten zvuk sa doniesol až na *Argo II*.

Hazel nepochybovala – je to Arion.

„Musíme ísť za ním!“ vyhrkla. „Prišiel nám na pomoc.“

„Hej, jasné.“ Leo sa poškrabkal na hlave. „Ibaže, no, dohodli sme sa, že už nebudeme pristávať na zemi, spomínaš si? Vieš, keď nás chce Gaia zničiť, a tak.“

„Len ma dostaň bližšie a ja zleziem po povrazovom rebríku.“ Hazel búchalo srdce. „Myslím, že Arion mi chce niečo povedať.“

HAZEL

Hazel nebola ešte nikdy taká šťastná. No, možno vtedy večer, keď oslavovali víťazstvo v Tábore Jupiter a prvý raz pobzkala Franka... ale toto nasledovalo hneď za tým.

Len čo zliezla na zem, rozbehla sa k Arionovi a vrhla sa mu okolo krku. „Bolo mi za tebou smutno!“ Pritisla si tvár koňovi na teplý bok, voňajúci morskou soľou a jablkami. „Kde si bol?“

Arion zaerdžal. Hazel ľutovala, že nerozumie konskej reči ako Percy, ale zmysel pochopila. Arionovo erdžanie znelo netrpezlivo, akoby vravel: *Niet času na nostalgiu, dievča! Pod'me!*

„Chceš, aby som s tebou niekam išla?“ hádala.

Arion prikývol a zatancoval na mieste. Tmavohnedé oči sa mu netrpezlivo leskli.

Hazel sa ešte vždy nechcelo veriť, že je naozaj tu. Vedel bežať po každom povrchu, dokonca aj po mori. No bála sa, že do antických krajov s nimi nepôjde – Stredomorie bolo pre polobohov a ich spojencov veľmi nebezpečné.

Nedorazil by, keby ho Hazel naozaj nepotrebovala. A vyzeral veľmi nervózne... Keď čosi tak veľmi ľakalo neohrozeného koňa, potom by sa toho mala Hazel priam desiť.

Lenže ona, naopak, bola od radosti celá bez seba. Už ju unavovalo trpieť morskou aj leteckou chorobou. Na palube *Ariga II* sa cítila užitočná asi ako debna so záťažou. Tešila sa, že sa opäť dostala na pevninu, aj keď to bolo Gaino teritórium. Mala chuť zajazdiť si.

„Hazel!“ zakričal z lode Nico. „Čo sa deje?“

„Všetko je v poriadku.“ Sklonila sa a vytiahla zo zeme hrudu zlata. Túto schopnosť už mala celkom pod kontrolou. Drahokamy okolo nej nevyskakovali náhodne a vyloviť zlato bola hračka.

Nakrmila Ariona zlatým šutrom... jeho obľúbenou maškrtou. Potom sa usmiala hore na Nica a Lea, ktorí ju pozorovali zvrchu rebríka o tridsať metrov vyššie. „Arion ma chce niekam odviezť.“

Tí dvaja si vymenili nervózne pohľady.

„Hm...“ Leo ukázal na sever. „Povedz mi, prosím, že ťa nepovezie *do toho!*“

Hazel sa tak sústredila na Ariona, že si nič nevšimla. Asi míľu od nich sa na hrebeni najbližšieho kopca zbierali búrkové mračná nad starými kamennými rozvalinami – možno to boli pozostatky rímskeho chrámu alebo pevnosti. Lievikovitý oblak sa plazil z oblohy ku kopcu ako čierny atramentový prst.

Hazel vyschlo v ústach. Pozrela na Ariona. „Chceš ísť *tam?*“

Arion zaerdžal, akoby chcel povedať *No jasné!*

Super... Hazel prosila otca o pomoc. Je azda toto jeho odpoveď?

Dúfala, že áno, ale vycítila, že v tej búrke má prsty ešte niečo iné... niečo temné, mocné a asi nie práve priateľské.

Napriek tomu to bola šanca pomôcť kamarátom – viesť, nenechať sa vláčiť v závese.

„Nič sa mi nestane!“ zakričala na Nica a Lea. „Zostaňte tu a čakajte na mňa.“

„Ako dlho?“ chcel vedieť Nico. „A čo ak sa nevrátiš?“

„Neboj sa, vrátim,“ sľubovala a dúfala, že sa nemýli.

Popchla Ariona a trielili rovno do toho narastajúceho tornáda.

III

HAZEL

Búrka pohltila kopec víriacim kužeľom čiernych pár.

Arion vyrazil rovno doň.

Hazel zistila, že je na vĺšku, ale cítila sa ako v inej dimenzii. Svet stratil farby. Steny búrky obklopili kopec temnou čerňou. Obloha vrela dosiva. Rozpadávajúce sa ruiny boli také vyblednuté, že takmer žiarili. Dokonca aj Arionova srst' sa premenila z karamelovohnedej na temný odtieň popola.

V oku búrky sa vzduch nehýbal. Hazel mrazila a brnela koža, akoby si ju natrela liehovým tonikom. Klenutý priechod pred ňou viedol cez steny zarastené machom do akéhosi uzatvoreného priestoru.

V tom šere veľa nevidela, no cítila, že vo vnútri niečo je. Pripadala si ako kus železa, priťahovaný silným magnetom. Nedalo sa tomu odolať, ťahalo ju to dovnútra.

A predsa zaváhala. Pritiahla Arionovi uzdu a on netrpezlivo prestupoval z nohy na nohu, pod kopytami mu praskala zem. Kamkoľvek stúpil, tráva, hlina aj kamene zbeleli ako zmrazené

inovaťou. Hazel si spomenula na ľadovec Hubbard na Aljaške, ako pod nimi povoľoval. Predstavila si dno príšernej jaskyne v Ríme, ktoré sa rozpadlo na prach a vtiahlo Percyho s Annabeth do Tartaru.

Dúfala, že sa čiernobiely vrchol kopca pod ňou tiež nerozsype. Usúdila, že najlepšie bude ísť ďalej.

„Tak cválaj, chlapče!“ Jej hlas znel tlmene, akoby rozprávala do vankúša.

Arion klusom prebehol cez kamenný priechod. Zrútené múry lemovali štvorcové nádvorie veľké asi ako tenisový kurt. V každej z troch ďalších stien bola brána, viedli na sever, na východ a na západ. Uprostred nádvoría sa krížom pretínali cesty z mačacích hláv. Vo vzduchu viseli rozmazané biele chumáče hmly, zvíjali sa a vlnili, akoby boli živé.

To nie je obyčajná hmľa, uvedomila si Hazel. Je to čarovná hmľa.

Celý život počúvala o nadprirodzenom závoji, ktorý zahaľuje svet mýtov pred pohľadmi smrteľníkov. Dokáže zmiast dokonca aj polobohov, takže vidia obludy ako neškodné zvieratá alebo bohov vnímajú ako normálnych ľudí.

Hazel si nikdy nemyslela, že je to ozajstný dym, ale ako ho tak videla krútiť sa okolo Arionových nôh, prenikať cez preborené klenby zničeného nádvoría, zježili sa jej chlípky na rukách. Vycítila, že tá biela vec je číra mágia.

V diaľke zavyl pes. Arion sa len tak ľahko nezľakol, ale teraz sa vzopäl a nervózne zaerdžal.

„To nič.“ Hazel ho potľapkala po šiji. „Sme kamoši. Zosadnem, dobre?“

Skĺzla Arionovi z chrbta. Kôň sa ihneď zvrtol a dal sa na útek.

„Arion, prečo...“

No ten už zmizol tam, odkiaľ prišli.

Tá súdržnosť im dlho nevydržala.

Vzduch preťalo ďalšie zavytie – tentoraz sa ozvalo bližšie.

Hazel podišla do stredu nádvorja. Hmla sa jej držala ako mrazničky.

„Haló?“ zakričala.

„Haló,“ odvetil akýsi hlas.

V severnej bráne sa objavila postava bledej ženy. Nie, počkať... stála vo východnej bráne. Kdeže, v západnej. Tri postavy tej istej ženy vykročili do stredu trosiek. Boli rozmazané, hmlisté a za nimi sa vinuli dva menšie pramienky dymu, držali sa im za päťami ako nejaké zvieratá, skrotení maznáčikovia.

Ženy prišli do stredu nádvorja a tri postavy splynuli do jednej mladej ženy v tmavých šatách bez rukávov a so zlatými vlasmi zviazanými do copu vysoko na hlave, ako sa to nosievalo v starovekom Grécku. Šaty mala také hebučké, až sa zdalo, že sa čeria, akoby jej z pľiec stekal atrament. Vyzerala sotva na dvadsať, no Hazel vedela, že to nič neznamená.

„Hazel Levesqueová,“ oslovila ju tá žena.

Bola krásna, ale smrteľne bledá. Kedysi dávno v New Orleanse sa Hazel musela zúčastniť bdenia pri zosnulej spolužiacke. Pamätala si mŕtve telo mladej dievčiny v otvorenej truhle. Tvár mala pekne upravenú, akoby odpočívala, čo Hazel desilo.

Táto žena jej to dievča pripomenula – len oči mala otvorené a celkom čierne. Keď naklonila hlavu, znovu akoby sa rozdelila na tri postavy... hmlisté paobrazy, ktoré splývali ako rozmazaná fotografia niekoho v pohybe.

„Kto ste?“ Hazel zovrela prsty na rukováti meča. „Myslím... ktorá bohyňa?“

Nepochybovala o tom, že je to bohyňa. Táto žena vyžarovala silu. Všetko okolo nich – víriaca hmla, jednofarebná búrka, strašidelná žiara ruín – to všetko bolo kvôli nej.

„Ach.“ Žena pokývala hlavou. „Trochu ti posvietim.“

Zdvihla ruky. Z ničoho nič v nich držala dve staré horiace fakle z trstia. Hmla ustúpila k okrajom nádvorja. Pri sandáloch sa žene zhmotnili dve hebké zvieratká. Jedno bolo čierny labradorský retriever. Druhé dlhý chlupáč so sivou srstou a s bielou kresbou na tvári. Žeby lasička?

Žena sa pokojne usmiala.

„Som Hekaté,“ predstavila sa. „Bohyňa kúzel. Ak sa máš dožiť dnešného večera, musíme toho spolu veľa prebrať.“